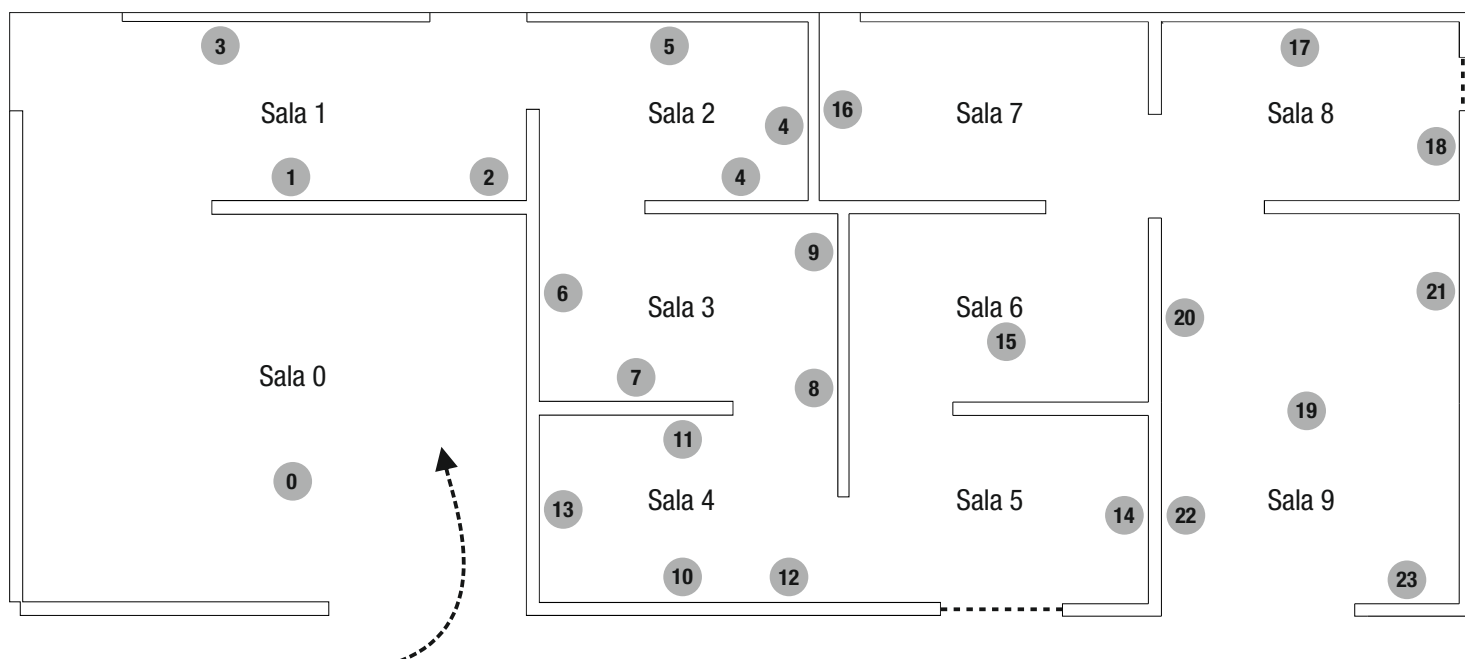

EUGENIO AMPUDIA

I TU QUÈ HAS FET PER L'ART?

Sala 0

El recorregut s'inicia amb la instal·lació **Paisaje móvil** 0, una obra produïda especialment per a aquest projecte, que, a manera de pròleg i epíleg, mostra l'oposició que s'estableix entre natura i cultura, amb la intenció d'entendre fins a quin punt la divisió entre l'àmbit natural i l'àmbit artificial o humà és universal o, contràriament, és pròpia del pensament occidental. En aquesta instal·lació, l'artista convida l'espectador a moure les peces perquè creï el seu propi «paisatge mental».

Sala 1

L'obra **Y tú, ¿qué has hecho por el arte?** 1, que dona títol a l'exposició, és una tela de mitjà format que proposa una constant en l'obra d'Eugenio Ampudia: l'ús de llenguatges propers a la publicitat per acostar l'espectador a les incògnites de l'art.

Es presenta acompanyada de dues altres obres clau: d'una banda, **El perro de Tonetty** 2, una escultura font que l'artista va realitzar amb motiu de la seva gran retrospectiva al museu Artium de Vitòria per ser col·locada fora de l'edifici, la qual, pixant i marcant el territori, feia evident l'actitud de l'artista com una presència incòmoda, i, de l'altra, una de les seves darreres accions, **Dibujos encapsulados** 3, en què fa esclatar contra la paret unes boles de vidre plenes de tinta xinesa en referència a la vigència de l'abstracció pictòrica al segle XXI.

A partir d'aquest preàmbul queda clar que Ampudia és un artista polifacètic i que es mou amb desimboltura en tots els llenguatges plàstics. El recorregut, a partir d'aquest moment, té un caràcter gairebé cronològic amb la intenció d'evidenciar un seguit de referències contínues en la seva obra: quin lloc ocupen els artistes?, on ens ha de portar l'art?, quina és i quina ha de ser l'actitud de l'artista?

Sala 2

Telarañas casa 4, dues fotografies quasi idèntiques, impreses en paper mat i enganxades a la paret, ens suggereixen la precària inestabilitat de l'artista.

Acompanya aquestes obres que va presentar a la seva primera exposició individual a Madrid, l'any 1998, la fotografia **Armado a los artistas** 5, de l'any 1999, amb un acabat luxós i brillant i on un gran rètol fet amb Chupa Chups® ironitza sobre els instruments de què disposen els creadors per subvertir la realitat.

Sala 3

El pes dels llibres (llegits o no) corba els prestatges de **Biblioteca vacia** 6, mentre que l'obra **Cuando bajamos de los árboles** 7, una altra fotografia d'una llibreria, suggereix que el coneixement és l'única arma possible.

A continuació, la nostra trista uniformitat com a espectadors queda reflectida a la llarga filera de formigues metàl·liques que, adaptades a l'espai expositiu, formen **Hormiguero** 8.

Per acabar, la soledat de l'autor queda reflectida a **El sueño de todo artista** 9, una instal·lació de vídeo en què la música de Mozart i el continu moviment dels llençols sembla traslladar-nos a la ment creativa i als seus interminables esforços per concretar les idees.

Sala 4

En aquest àmbit, l'artista ens trasllada als espais de creació i exhibició de l'art, novament plens d'incògnites i contradiccions.

Espacio habitable 10, **Habitación de lluvia** 11 i **Vender aire** 12, construïts amb llibres en blanc, s'inspiren en els espais i galeries d'art. Una altra vegada el coneixement com a arquitectura mental, la pluja i el paper en blanc com a matèria creativa.

Els núvols que travessen la **Mesa de pe(n)sar** 13 corroboren aquesta afirmació i deixen clares tant la importància d'aprendre com la capacitat d'abastar.

Sala 5

En aquest àmbit, se'ns presenta un artista més centrat, amb les idees més clares, disposat a enfrontar-se a la tempesta generada per la creació. A **Huracán** 14, un gran ventilador al davant d'una projecció d'una tempesta impressionant ens agita les idees i ens esbullia els cabells pentinats, amb un clar avís que cal estar receptius, preparats. Tenim les armes! Comença el joc!

Sala 6

A **En juego** 15, una instal·lació envoltant de vídeo en dos canals, se'ns mostra un partit de futbol en què la pilota és substituïda pel llibre del crític Robert Hughes *The Shock of the New (El impacto de lo nuevo)*, que posteriorment es va convertir en una sèrie de televisió emesa per la BBC l'any 1980.

Els futbolistes driblen amb l'exemplar com si fessin seu el nou i transgressor punt de vista de l'autor, per posar en qüestió la tòpica successió cronològica dels moviments i tendències artístics.

Sala 7

Existeix una visió canònica de la història de l'art? S'han d'acceptar els moviments artístics tal com ens els han explicat? Ampudia, com Hughes, no sembla estar-hi d'acord i així ho transmet a l'obra **Impression, soleil levant** 16, una altra instal·lació de vídeo en una sala plena de sorra on diferents quadres impressionistes arriben a una platja com si fossin restes d'un naufragi i ens fan dubtar de la vigència d'un moviment explotat fins a la sacietat per fundacions i museus que s'obsessionen per atraure el gran públic.

Sala 8

En aquesta sintonia, les dues peces bessones **Museum & Space** 17 i **Satélite** 18 proposen concebre els museus com a difusors d'idees, com a espais per a l'expansió del pensament de l'artista, molt allunyats dels cementiris de les restes d'un naufragi en què habitualment es converteixen.

Sala 9

Finalment, i a manera de conclusió, Eugenio Ampudia torna a insistir en les inquietuds inicials que no ha abandonat mai.

Els núvols d'**Una corriente de aire** 19, igual que hem vist a la **Mesa de pe(n)sar**, ara travessen la gran sala de lectura de la Biblioteca Nacional, en una clara al·lusió a les llibreries de la sala 3, a **Cuando bajamos de los árboles**.

A **Humo** 20, una petita i sòlida escultura de paret en alumini, el coneixement ja és assumit, les idees són més clares, en contraposició amb la fragilitat de les primeres obres, com **Telarañas casa**.

Plaga (cucarachas) 21, uns escarabats realitzats amb el paper d'invitacions de diferents exposicions, ens demostra que Ampudia ja no tem l'espectador i el convida a jugar, a menysprear les modes que se'ns imposen..., a pensar.

A la fotografia **Dónde dormir 1 (Goya)** 22, l'artista ja no remou els llençols en un desesperant insomni, sinó que ara dorm plàcidament sota una obra de Goya, assumint novament que la història i el coneixement són les úniques armes de què disposa.

Per acabar, **Workstation** 23, un MacBook® impecable realitzat en alabastre, és la taula de treball, la nova arma de l'artista per concretar les seves idees.